

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ
—
ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
—
ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10
—
Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5
—
ΕΚΔΑ ΤΗΝ ΠΟΡΕΥ
— ΤΗΣ ΤΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 13 Μαρτίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οίκονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 21

ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΣΚΑΒΟΙ

ΕΝΑΣ ΕΝΑΣ ΧΩΡΙΣΤΑ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΜΑΖΗ

Η ΚΥΟΦΟΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΤΟΚΕΤΟΣ ΤΗΣ ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΙΣΙΑ στην ουσία, όλοταχώς. Χωρίς προλογους, χωρίς παρεκβάσεις, χωρίς πομπώδεις φράσεις, χωρίς κοινοβουλευτικές κορώνες. Άπλα και άχτένιστα, παστρικά και ξάστερα. Με πράγματα, με γεγονότα, με σκέτα λόγια. 'Ακόμη και με σανιδένια λόγια, αν αγαπάτε.

Η 'Ελλάς, κύριοι, σανιδοκρατείται!

Αυτό φωνάζουν τὰ πράγματα. Και αν δεν τὸ ἐνοιώσατε, θὰ 'πῃ πῶς εἰσθε ἀφιονοποτισμένοι ἢ πῶς δὲν θέλετε νὰ τὸ νοιώσετε.

Βασιλεία, Βουλὴ, Κυβέρνησις, 'Αντιπολίτευσις, Τύπος, κύπτουν σήμερα εὐλαβῶς πρὸ τῆς εὐγλωττοτάτης Σανίδας. Αὐτὴ ἀνάσσει σήμερα, αὐτὴ ἐπιβάλλει τὰς θελήσεις της, αὐτὴ ἀκούεται, αὐτὴ νομοθετεῖ, αὐτὴ διορίζει καὶ παύει τοὺς Ὑπουργοὺς, καὶ οἱ 'Ελληνες τοῦ 1903 εἰμεθα ὅλοι πέρα πέρα, ἀπὸ τοῦ Πρώτου 'Ανευθύνου μέχρι τοῦ ἐσχάτου ὑπευθύνου, ὑπήκοοι ταπεινοί, ραγιαδες εὐτελέστατοι τῆς Α. Χαριτεδρύτου 'Ανάσσης μας—τῆς Σανίδας.

ΠΟΙΟΣ τὴν ἐδημιούργησε τὴν Παντοδύναμον αὐτὴν; Ποιὸς τὴν ἔστησε ὑπεράνω κάθε 'Αρχῆς στὸν τόπον μας;

Ἡ Δημοκρατία. Ἡ τρισυπόστατος Δημοκρατία. Ἡ Κυβερνητικὴ Δημοκρατία, ἡ Βουλευτικὴ Δημοκρατία, ἡ Δημοσιογραφικὴ Δημοκρατία.

Κ' ἐκείνοι ἀκόμη, οἱ ὅποιοι ἐνῶ ἔχουν τὸ χέρι ὠπλισμένο διὰ τῆς 'Εθνικῆς θελήσεως μ' ἓνα μὲν 'Εγγλέζικο, μ' ἓνα κρानιοθραύστην ἀτσαλένιον, ἀφήνουν τὸ χέρι τοὺς ἀδρα-

νές, καὶ ἐπιτρέπουν τὴν Δημοκρατίαν νὰ ὀργιάζη καὶ νὰ ριζοθιμελιώῃ τὸ Κράτος τῆς Σανίδας.

Τὰ ἤθελαν καὶ τὰ πάθαν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν λαστιχένια γροθιά. Δυστυχῶς ὅμως ἡ Σανίδα δὲν ὑφώνεται μόνον ἀναιδέστατα πρὸς τὰ 'Ανω. 'Αρχισε νὰ δείχνῃ τὴν βρωμισμένην τῆς μούρην καὶ πρὸς τὰ Κάτω,—πρὸς τὸν ἐργατικὸν καὶ φιλόνομον καὶ εὐλαβὴ Λαόν.

Καὶ ὁ κίνδυνος ἀρχίζει νὰ γίνεταί τρομερώτερος.

ΕΞΗΓΟΥΜΕΘΑ. Ἡ Σανίδα δὲν εἶχε χθεσινὴ. Τὸν Νοέμβριον ἐγεννήθη. ἀλλ' ἡ κυοφορία τῆς ἀρχισεν ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Δημοκρατία ἐδηλητηρίασε μὲ τὰ ἀντιβασιλικά της φίλτρα τὴν ψυχὴν τοῦ Λαοῦ καὶ ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Βασιλεία κατεσώτευσεν ὅλην τὴν ἀνοχήν της καὶ ἄφησε ἀχρησιμοποίητα τὰ Συνταγματικά της δπλα—τὴν Κλωτσιὰ καὶ τὰ Φίμωτρα

Ἡ Δημοκρατία ἔλεγε ὅτι τὴν ἐσυμφερε. Ἡ Βασιλεία τὴν ἄφησε νὰ λέγῃ ὅτι θέλει. Ὁ Τύπος ἐκρατοῦσε ἀκσπανιμένον τὴν Φλυαρίαν τῆς μιᾶς καὶ τὴν Σιγὴν τῆς ἄλλης Δυνάμεως, — ὁ Τύπος ὁ ὅποιος, ἀν δὲν ἐδημοκροῦσε καὶ αὐτὸς, κυκλοφορίας ἕνεκα, εἶχε τὴν ὑποχρέωσιν καὶ τὴν δύναμιν νὰ βουβάνῃ τὴν Φλύαρον καὶ νὰ ὑποκαταστήτῃ διὰ τῆς εὐγλωττίας του τὴν Σιγηλὴν—κ' ἐγεννήθηκε ἡ Σανίδα.

Δηλαδή ἡ 'Αναρχία. Δηλαδή ἡ ὑποδούλωσις ἐνὸς ὁλοκλήρου 'Εθνους σὲ τὴν θέλῃσιν πεντακοσίων, χιλίων, — ὅχι δυστυχῶς περισσοτέρων — Σανιδάδων.

ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΥΜΕΘΑ. Τὸ ἀκούσαμε ἀπὸ βουλευτάς. Τὸ ἀκούσαμε ἀπὸ δημοσιογράφους. Τὸ ἀκούσαμε ἀπὸ ἀνθρώπους ἀνεπτυγμένους. Τὸ ἀκούσαμε ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ.

Ὅλοι τὸ νοιώθουν, ὅλοι τὸ ἀνεμολογοῦν, κανεὶς δὲν τὸ ἀρνεῖται. Ὅλοι βλέπουν πῶς πᾶμε κατὰ διαβολοῦ, καὶ πῶς τὸ μέλλον μας διαγράφεται στὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος σκοτεινότερον, πολὺ σκοτεινότερον τοῦ παρόντος καὶ τοῦ παρελθόντος εἰδεχθέστερον.

Ἐνας ἓνας ὅμως χωριστὰ πάντοτε, καὶ ποτὲ μαζῇ. Μυστικὰ στὸ αὐτὶ καὶ ποτὲ φωναχτά. Γιατί δὲν συμφέρε. Γιατί τὸ νεοελληνικὸν δόγμα τοῦ: αὐτὶ μὲ νοιάζει ἐμένα; 'Ας βγάλουν τὰ μάτια τοὺς! κατήντησε τὸ 'Εθνικὸν μας σύμβολον.

Κατὰ τῶν χιλίων Σανιδάδων τοῦ περασμένου Νοεμβρίου, δὲν ἔμπορουν νάντιταχθοῦν χίλιοι ρεβολδεράδες;

Ὅπως εὐρέθησαν χίλιοι περίπου, μὲ θέλησιν, μὲ θάρρος καὶ μὲ σανίδες καὶ ἐβοήθησαν ἐκείνους ποὺ ἐξεπόρθησαν, μετονοκτίους ποθ' ὦραις, στ' ἄγρια μεσάνυχτα, τὴν Βουλὴν—δὲν ἔμπορουν νὰ εὐρεθοῦν δις χίλιοι καὶ εἰκοσάκι χίλιοι τέτοιοι, νὰ καταλάβουν μίαν νύκτα τὴν Βουλὴν καὶ νὰ ποῦν τὸ πρῶν στοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς 'Ηλιθιότητος καὶ τῆς Κακοροϊζικίας μας:

— 'Απαγορεύεται ἡ εἰσοδος! Πηγαίνετε σὲ τὴν δουλειὰ σας, κύριοι;

ἘΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ἀλλὰ δὲν ἤθελαν. Καὶ δὲν ἤθελαν διότι τὸ ἄλλο ἐλάττωμά μας, τὸ μεγάλο καὶ τὸ χαρακτηριστικώτατον, εἶνε ἡ ἐλλειψὶς θάρρους, ἡ ἐλλειψὶς θελήσεως. ὅταν πρόκειται, ὅταν μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ ν τ δ ρ ἄ σ ω μ ε ν κατὰ τοῦ Κακοῦ.

Σταυρόνουμε τὰ χέρια μας καὶ ἀνοίγουμε τὸ στόμα μας. Ταλανίζομεν καὶ ἀδρανοῦμεν.

Κοινολογεῖται καὶ αὐτὸ, τὸ ὅποιον δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ἀληθινόν. Τοῦλάχιστον, τὰ πράγματα δὲν τὸ διαφεύδουν.

Λοιπὸν, τὴν νύκτα τῆς Σανίδας ἔτρεξε ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας στὰ 'Ανάκτορα καὶ διεβεβαίωσε τὸν Βασιλέα ὅτι ὁ Λαὸς ἀφη-

νίασε, ότι ο Λαός λυσσά, ότι τίποτε δεν ήμπορεί νάναχαίτση την όρμήν του.

Γιατί; Απλούστατα. Ο κ. Διευθυντής ήθελε νά εξασφαλίση και με την νέαν Κυβέρνησιν την θέσιν του, όπως και την εξασφάλισε. Και γι' αυτό είπε εκείνο που είπα.

Άλλως θά έλεγε στον Άνακτα :

— Μεγαλειότατε, χίλιοι πατριώται ανυπόμονοι έπήραν τις σανίδες στα χέρια και έπιμένουν νά μετακομίσουν δι' αυτών τον κ. Δηλιγιάννην στην Έξουσίαν. Παρακαλώ νά διαταχθώ ή ένίσχυσις της Αστυνομίας γιά νάναγκάσουμε τους πατριώτας αυτούς νά καταθέσιν τις σανίδες στα γιασιά, από τα όποια έν στιγμή πατριωτικής παραφοράς, τις άρπαξαν!

Και της Σανίδας ό τοκετός θάνεβάλλετο γιά δυό τρία χρόνια άκόμη. Και ήμπορούσε μέσα στα δύο τρία αυτά χρόνια νά γίνη κανένα θαύμα κι' αντί νά γεννηθώ ή Σανίδα, νά παύσουν οι Δημοκόποι νά πιστεύονται και νάφισοποτιίζουν τον Λαόν.

—3—

ΑΥΤΑ με γενικές γραμμές. Άλλ' αί γενικαί γραμμαί δεν ώφελεδον, δεν δείχνουν τίποτα. Θεωρίες κι' αυτά. Κι' από τις θεωρίες έχορτάσαμε. Κι' από τις θεωρίες ζουμι δεν βγαίνει. Καιρός νά μιλήσουν τα πράγματα.

Και τα πράγματα θά μιλήσουν όταν ξαπλωθούν επάνω στο ανατομικό τραπέζι, οι τρεις πατέρες του νοθογενήτου αυτού αντισυνταγματικού πλάσματος, της Σανίδας, — όταν ξαπλώθουν στο ανατομικό τραπέζι ή Κυβέρνησις, ή Βουλή και ό Τύπος, — και ή μάνα της Σανίδας: ή Έπιτολαιότης μας.

Αυτήν την εργασίαν θανάλαδωμεν και υποσχόμεθα νά την φέρωμεν εις πέρας, αποκαλύπτουτες θεόγυμνη την αλήθειαν, εκπληροϋντες δηλαδή ένα καθήκονισρόν, τό όποϊον—τό λέγομεν με υπερήφάνειαν—καίνας έως τώρα δεν έτέλμησε νά εκπληρώσῃ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΗΝ ΚΤΡΙΑΚΗΝ :

Δημοκοπία Κυβερνητική. — Δημοκοπία διὰ της μεθόδου της Μοναρχίας. — Ο Άρχιροδεσπότης και ό Άρχιριγκολέτος.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ

Στο φίλο μου Γρ. Ξενόπουλο

Οί πόλοι μου άρμενίζανε με τὰ λευκά πανιά των
Γιά τὸ νησί τὸ αἰώνιο ποὺ μάταια ταξιδεύει
Στὸ πέλαο τὸ πανέμορφο, στὰ κρίνα τῶν κυμάτων,
Κι' ἀρξοβόλι ἀνθρώπο, νύνακ' αὐτῆς γυρεύει.

Μὰ ἐκεῖ, ποὺ γρήγοροι ἐκορταν τὸ δουλουμένιο κύμα,
Σκορπίζοντας περίγυρα τοὺς συντεταμένους κλώνους,
Τοῦ ἐρωτιάρη ὡμορφονοῦ ποὺ ἐστόλιζαν τὸ μνημὲν
Τὸ ὄφρ', ποὺ ἐπράλας πνίγοντας τοῦ σκέλεστρο τοὺς πόνους.

Τὸ ἀγέρι κλαίει καὶ μύρεται, πετώντας ἀπ' τὴν πλώρη,
Καὶ λέει ἀρχοχιδεύοντας τῶν πόθων μου τὴν κόμη :
—Λευκὰ τοῦ Νυκτὴ ὄνειράτα, τοῦ πελάου νεκροφόροι
Νότοι καὶ Ζέφυροι ἔρχονται πρὶν νεκρωθῆτε ἀκόμη !
Σπέττες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Η ΓΙΑΤΡΙΣΣΑ

Σὲ μιὰ τοῦ Ταῦγέτου κορυφῇ τὸ θρόνο της ἔστησε ἡ Παναγία ἡ Γιάτρισσα. Τὸ λεξικό τοῦ λαοῦ μας πλουτισμένο εἶνε ἀπὸ τῆς λατρείας τὰ ἐκπλαστάτα ἐπίθετα πρὸς τὴν μεγαλόχαρην τὰ ὀνόματα αὐτὰ τὰ μουσικά καὶ τὰ πλαστικά συνοδεύουν πάντα, πνευματικά στολίδια ἀτάλαστα, τὴν ἰδέαν τῆς Θεοτόκου, καὶ ταιριάζουν πάντα γύρω στὸ στεφάνι της σὰν μαργαριτάρια. Ἐστὶ στοὺς ἀρχαίους καιροὺς, ὅμοια ἐπίθετα, ἀναριθμητά, συνόδευαν τὰ ὀνόματα τῶν ἀθανάτων τοῦ Ὀλύμπου βασιλευσάντων. Ἐστὶ στοὺς βάρβαρους, μὴ δοξαμένους βυζαντινοὺς καιροὺς, ὁ φιλόθεος ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου ἐπλάσε σχεδὸν ὁλόκληρο τὸ μικρόχαρὰ παραφορτωμένο κύπελλο, μὴ λυγικώτατο τραγοῦδι τι, π. ὅς τὲς ἡμέρας αὐτὲς ψάλλεται ἄψυχα καὶ κακόψωνα στοὺς ναοὺς μας, ἐπλάσε τοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ πρὸς τὴν ἀνύμνησιν νύμφης, μὲ ὅλα τὰ χρώματα τὰ προσηυμένα ἀπὸ τὴν πεζίδα τὴν ἀκένωτη τῆς ὑμνικῆς ὀνιματολογίας. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, ὁ ἀγράμματος καὶ ὁ σοφός, ἅγιος κληρονόμος τῶν προγόνων του, τοὺς κληρονόμους καὶ σὲ τοῦτο· δὲν τοὺς ἐπῆρε τὰ ἀρχαῖα λόγια, μήτε ποὺ τοῦ εἶτανε δυνατό νὰ τὰ πάρῃ, δημιουργικὸς καθὼς εἶνε καὶ προοδευτικὸς στὴ γλώσσά του· σὺνθεσεν ὅλα ὀνόματα ἀνάλογα καὶ μὲ αὐτὰ στεφάνωσε, καὶ ὁλοένα στεφανώνει τὴν πρὸς τὴν Ἀειπάθου λατρεία του. Καὶ ὅπως ἡ ὀφθαλμοὶ ὕμνοι, καὶ ὅπως οἱ χαιρετισμοὶ τῆς Παναγίας, εἶνε γεμάτοι ἀπὸ σύντομα καὶ σύντονα ὀνόματα μεταφορικά καὶ εἰκονικά καὶ παραστατικά τῆς μυστικῆς χάριτος καὶ τοῦ τρόμου τοῦ μυστικοῦ ποὺ γεννᾷ μέσα στὴν ψυχὴν ἡ θεία Ἰδέα, εἶσι οὐ μπόρουσε νὰ συντεθῇ ἕνα νεώτερο δικό μας τραγοῦδι, ἕνας ὀρθόκεντρικὸς ὕμνος ἀπὸ ὅλα τὰ χαϊδευτικά ἐπίθετα, ἀπὸ ὅλα τὰ πανηγυρικά ὀνόματα τῆς Δέσποινας τῶν οὐρανῶν ποὺ τὴ λατρεῖ ἡ ἔθνικὴ ἔγχρη σὲς χώρες καὶ στὰ χωριά, σὲς σταυροβόλους ἐκκλησίας καὶ στὰ παρανοδοκέπαστα ἐξοικλήματα, σὲς ἀγορὰς καὶ σὲς ἐρημίες, σὲς κορυφὰς καὶ στοὺς κήπους, σὲς ὀπλιεὺς καὶ στὰ δάση.

Ἀλλὰ κανένα ὄνομα τῆς Παναγίας, εἴτε ἐγκωμιαστικὸ τῆς δόξας της, εἴτε δηλωτικὸ τοῦ τόπου ποὺ λατρεῖται, ἀπὸ ἐκείνα ποὺ συγκίνησαν τὰ παιδικὰ μου χρόνια ἢ ποὺ ἀναβάν, σὲ χρόνια ὀνηρότερα, τὴ φαντασίᾳ μου, κανένα ὄνομα δὲ μοῦ προξενεῖ τὴν ἐντύπωση ποὺ τότε μοῦ προξενεῖ τὸ γινώσκον ποὺ τῆς ἔδωκεν ἡ λαϊκὴ λατρεία στοῦ Ταῦγέτου τὴ ἔφη. Ἡ Γιάτρισσα.

Καὶ εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου : Νὰ ἕνας τόπος—καὶ βέβαια στὴ ἔψη τέτοιος τόπος πρέπει νὰ βροῖκεται,—νὰ ἕνας τόπος ποὺ ὀρθόκεα καὶ ἐπιωτὴν μπορεῖ νὰ δόσῃ τὰ χέρια σ' ἕνα ἀδερφωμένον ἀγκάλιασμα· νὰ ἕνας τόπος ποὺ οὐδένον τὰ ξεχωρίσματα τῶν φυσικῶν καὶ τῶν μεταφυσικῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου, καὶ μένει μονάχα μιὰ δύναμις, ἡ Γιάτρισσα, ὅχι μόνον ἡ ἰατρὸς τοῦ τεθλιμμένου, μὰ καὶ τῆς ἀρρώστιας ποὺ τὴ ζωὴ μας ὑποβρίζει νὰ σβῇ, θεραπεύτρια. Νὰ ἕνας τόπος ποὺ μπορεῖ μὲ ἴση κατάνυξιν νὰ τὸν ὀνειρᾷ πολήδουν ὁ φυσιολόγος, οἱ μυστικὸι ἀπαρνητάδες τῶν ἐγκοσμίων, καὶ οἱ φυσιοφῶνες. Νὰ ἕνας τόπος ποὺ μπορεῖ ὁμοῖα θεωρητικὰ νὰ στηθῇ ἐπάνω του τὸ λάβαρό τους ὁ ἀνεκτικὸς ὀραματιστὴς καὶ ὁ διενθυνητὸς φθισιατρεῖς. Στὴν κορυφὴν ἑνὸς β. ὑνοῦ, σὰν τὸ βουνὸ τοῦ Ταῦγέτου, εἴτε ὁ ἀέρας τὰ γιαιτρεῖ τὰ σκατεμένα σπλάχνα τ' ὁ ἄρρωστου, εἴτε ἡ Παναγία, τάχα δὲν εἶνε τὸ ἴδιο ; Μήπως, ὅπως ὁ δεινὰ ἄγης θαυματουργός, δὲν εἶνε καὶ ἡ Φύσις σὰν μιὰ ἀστείρευτη πηγὴ θαυμάτων ; Μήπως δὲν ἔγινεν ὁ ἀνθρώπος γιὰ νὰ πλάθῃ ἀπὸ τὰ φυσικὰ φαινόμενα τοὺς θεοὺς του, καὶ ἔστερα τοὺς θεοὺς αὐτοὺς νὰ τοὺς ἐνανθρωπίζῃ, νὰ τὴς κἀνὴ κατὰ τὴν ἐκόναν τὴ δική του, νὰ τοὺς γυρίξῃ πάλι πρὸς τὴ φύσιν ;

Καὶ ἔστερα εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου : Ὁ Παναγία τοῦ Ταῦγέτου, ὁ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἀθάνατη γιάτρισσα, μόνον στοὺς ἀποδιωγμένους τ' ὁ κόσμου πρέπει νὰ ἀνείλῃς τὴν ἀγκαλιά σου τὴν ἀχραντὴν, καὶ μόνον στοὺς ἀρρωστούς καὶ στοὺς χτυπημένους ἐπάνω πρέπει ν' ἀπιδώσῃς τὰ εὐλογημένα χέρια σου ; Σὲ μιὰ στρατιωτικὴν ἐποποιίαν, γραμμένην κατὰ τὰ 1561 καὶ φερμένην σὲ φῶς ἀπὸ τὸ Σάβα, ἕναν ἀπὸ τοὺς εὐεργέτες τῆς ἔθνικῆς ψυχῆς, λέγει ὁ ἡρωϊκὸς στρατιωτὴς Μανώλης Βλέσσος : « Ἀγόμεν εἰς τὴν Ἰστανδιαν ὅπου κατοικεῖ ἡ ὡραία καὶ χαριτόδωτος ἐκείνη βασίλισσα ἡ ὀνομαζομένη Παρθένος. Ὁραία ὡς νεαρόν ῥόδον ἐπὶ τοῦ κάλυκός του. Αὕτη καὶ μόνη δίνεται νὰ χαροποιήσῃ πᾶσαν τεθλιμμένην ψυχὴν ». Λόγια τέτοια, καιρὸς εἶνε ὅλοι ἐμεῖς, ὁλόκληρο « τὸ δυστυχισμένον γένος τῶν Ἑλλήνων », πολὺ πρὸ δυστυχισμένου τώρα ἰδὼς παρὰ ὅταν εἶσι τὸ ἔκραζον ὁ Ἠλίας Μηνιάτης, νὰ μεγαλοφωνίσουμε γονατιστοὶ πρὸς μίαν ἑτεροεστία γιάτρισσα, πρὸς μιὰ Παρθέναν χαριτόδωτην, πρὸς μιὰ βασίλισσα ποὺ μόνον μπορεῖ νὰ χαροποιήσῃ τὴν πονεμένην ψυχὴ. Ὅλοι ἄρρωστοι δὲν εἶμαστε ; Ἀρρωστοὶ ἀπὸ τὴν ἐνέργεια ποὺ μᾶς λείπει, ἄρρωστοὶ γιὰτὶ

ἀφῆδαμε καὶ ἀτροφίαν ἔπαθεν ἡ συνήθεισιν τοῦ ἔθνικου μας προορισμοῦ· ἄρρωστοὶ ἀπὸ τὰ δύο νοσήματα τῶν παιδιῶν π. ὅσον ὀρθὸ μᾶς τὰ εἶπεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ κ. Φωτιάδης στὸ σφοδρὸ του βιβλίον π. ὅ ἐπιγράφεται : « Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα καὶ ἡ εκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννησις ». Ἀρρωστοὶ ἀπὸ ἀστυδίαν καὶ ἀδυσίαν.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΑΝΟΥΤΣΙΑΣ

Ὁ Πανούτσας, παλλικάρ :

μὲ τὰ ὅλα, πολεμᾷ
καὶ κλονίζονται οἱ βράχοι !
Ἕνα σύνταγμα σαλτάρει
νὰ τὸν πιάνῃ, μὰ μὰ μὰ...
ὅλοι πᾶθνε συνάχῃ !

— Ἰντα λέε, Εἰσαγγελία,
νὰ τὸν κάψωμε, πρὶν στρέψῃ
καὶ πετάξῃ, σὰν πουλί ;

— Πῶρ, ἀνδρείοι ! ἡ ἑλαία
καὶ ἡ δάφνη θεὰ στὴν
καθενὲς τὴν κεραλὴ...

Πρὶν αἱ φλόγες τὸν ἀρπάζουν,

πρὶν τὰ μέλη του τινάζουν

στὸν ἀέρα σκαπανεῖς,

τὸν ἐπῆραν οἱ διαόλοι !

Τέτοια νίκη, πέτε ὅλοι,

μὴν τὴν ἔλπιζε καεῖς ;

Μ' ἕνα λόντα κλεισμένο

τί νὰ κίμουν πεντακτόι ;

θὰ τὸν ἐφερναν δεμένο

ἂν ἠγρυπνᾷ ἄλλοι τόσοι !

Judas errant

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Εἰς Γεθσημανὴν. Τὸ θλιβερότερον τὸ ὅποιον ἕνας σκεπτικιστὴς δύναται νὰ εἰπῇ εἰς ἕνα καλλιτέχνην εἶνε : « Δὲν δύνασαι νὰ ἀγρυπνήσῃς μίαν ὥραν μετ' ἐμοῦ ; » (Ματθαῖος XXVI, 40).

Θεωρεῖτε τὴν θυσίαν ὡς διακριτικὸν σημεῖον τῆς ἡθικῆς δράσεως ; — Σκεφθῆτε λοιπὸν ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἐν μέρος θυσίας εἰς κάθε πρᾶξιν ἐπιτελεσθεῖσαν μὲ τρόπον περιστρεφόμενον, εἴτε καλὴν εἴτε κακὴν.

Ὅστις ἀρνείται ἐν ἑαυτῷ τὴν ματαιότητά, τὴν κατέχει γενικῶς εἰς βαθμὴν κτηνώδη, τοσόν ὥστε κλείει πρὸς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ κυριώτερος λόγος ὁ ὅποιος, καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς, ἡμῶς τοὺς ἀνθρώπους νὰ πείσῃ δηλητηρίον, δὲν εἶνε ὁ φόβος τοῦ θανάτου, ἀλλ' ἡ κακὴ αὐτοῦ γεύσις.

Ὅστις ἔχει πολλὴν χαρὰν πεινρὸν νὰ εἶνε καλὸς ἀνθρώπος : Ἀλλ' ἔτιος δὲν εἶνε ὁ ὀδυρεκέστερος.

Ἡ μουσικὴ, ἀπὸ ὅλας τὰς τέχνας αἱ ὁποῖαι ἐπιφαίνονται εἰς κάλ' ἔδαφος, παρορτίζεται ὡς τὸ τελευταῖον ἀπὸ ὅλα τὰ φῶτα, κατὰ τὸ φθινόπωρον καὶ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ μαρasmus τῆς βλαστήσεως ἧς ἀπέτελει μέρος : ἐνῶ διακρίνονται ἤδη τὰ πρῶτα σημεῖα τὰ προαναγγέλοντα νέαν ἀνοιξιν.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΑΝ ΘΕΛΗΣ ΝΑ ΜΗ ΦΥΓΩ

Οὐρρὶ δὲν εἶται, οὐτ' ἐγὼ Μωάμεθ,
ἀλλ' ὅμως στὸν Παράδειστο μὲ φέρνεις
καὶ μόλις πᾶς στὸ σπῆτι θὲ νὰ γράψω
τραγοῦδι ποὺ θὰ δίνῃς καὶ θὰ παίρνῃς.

Ἄν θὲς νὰ ἰδῷ τὰ ὡραία σου δόντια—ἔστω—
ἄλλοιως τὸ στόμα μὴν τ' ἀνοιγῇς διόλου...
Μὴ μοῦ μιλήσῃ, ἂν θέλῃς νὰ μὴ φύγω...
ὡραία πολὺ... ἀλλ' ἔξυπνη καθόλου.

Κώστας Καρυοφύλας